

træffelig. Jeg vilde nødig udtale mig om et Punkt, hvor jeg ikke kan udtale mig med nogen som helst Sagkundskab, hvis jeg f. Eks. ikke havde kunnet støtte mig til den Mand, hvis Efterfølger jeg er paa denne Plads, til Professor Scharling, det mangeaarige Medlem af dette Ting og af Finansudvalget, og til den skarpe Kritik, han udøvede over den Maade, hvorpaa man f. Eks. fører Bilag 27, Forøgelse af Statens Formueværdier, som finder Sted ved Køb af Jærnbanomateriel, idet der langtfra finder en tilstrækkelig Afskrivning Sted for Slid og lignende, som svarer til det, ethvert Aktieselskab eller en Privatmand vilde gøre i lignende Forhold. Hvis man vilde gøre vor Status op efter saadanne Principper, vilde den faa mindre Værdi end de, som de kommunale Samfund stille op. Saa var det, at den højtærede Finansminister gjorde noget, som synes mig at ligge en Smule under — nej, det vil jeg ikke sige, for jeg har ikke Lyst til at optræde — som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Wagner) meget rigtig sagde — som Pædagog, det tror jeg ikke vilde nytte noget; men det forekom mig, at den højtærede Finansminister brugte et ganske almindeligt Fægterknøb, idet han brugte en, som han meget godt kunde forstaa, fuldstændig improviseret Udtalelse fra min Side, fremkaldt ved en Afbrydelse fra en anden Side, til at fremstille sig som den, der var indigneret over en Insinuation, jeg formentlig skulde have udslynget mod Ministrene, baade ham og hans Kolleger og Forgængere, alle de Ministre, der have været i Danmark. Nej, det var — jeg ved ikke, om det er parlamentarisk at sige det — „lauter Affectation“. Selv om Udtalelsen faldt, sagde den ikke det, som den højtærede Minister vilde lægge ind i den; den kunde ikke opfattes saaledes, i alt Fald ikke naar man havde en god Samvittighed, at det just var noget, som var rettet mod Ministeren, slet ikke. Jeg antydede tilstrækkelig i de følgende Bemærkninger, jeg gjorde, at vi alle sammen havde Medskyld i de Mangler, jeg mente vare til Stede i vor Finanslov, og jeg tror i alt Fald ikke, at den højtærede Finansminister vil turde benægte, at der jo er kommet Bevillinger ind af den Natur, at man ikke just i Øjeblikket havde Lyst til at sige, hvorfor man gjorde saadan, som man gjorde, og saadan som man havde Grund til at gøre i Øjeblikket — naturligvis med Samtykke fra alle Sider; men nogle Aar efter staar saadan noget som noget mystisk, en Gaade for alle Mennesker, og

saa var der for Resten ingen Grund til at dække over det. Jeg tror, det er et Forhold, hvor Stillingen for den, der opfordres til at fremkomme med bestemte Eksempler, er uheldig, naar han ønsker at være taktfuld i saa Henseende. I øvrigt sigtede jeg snarere til fri personlige Understøttelser end til Embedsmænd. Men til syvende og sidst maatte jo den højtærede Finansminister selv give mig Ret. Han sagde: Det er ganske sandt, der findes Embedsmænd paa forskellige Konti. Selv med Hensyn til Embedsmænd erklærede den højtærede Finansminister, at der fandtes mange Eksempler paa, at de kunde faa Honorarer endogsaa under forskellige Ministerier, om jeg forstod ham ret, i alt Fald paa forskellige Konti under samme Ministerium. Saa var den højtærede Minister saa naadig at sige til mig, om jeg kunde sige, paa hvilken Maade det kunde undgaas, idet han formodenlig gik ud fra, at den Slags Ting kunde ikke undgaas; man kunde aldrig opnaa at faa at se paa Finansloven, hvorledes den sande Sammenhæng er. Ja, det gør mig ondt, men jeg er virkelig i Stand til — ud fra min Erfaring i et saa beskeden Væsen som Kjøbenhavns Kommune — at sige den højtærede Finansminister, hvorledes man skal bære sig ad dermed. I Kjøbenhavns Kommune have vi det saaledes, at vi med passende Aars Mellemlum lave trykte Gagelister over alle Kommunens Embeds- og Bestillingsmænd, og der bliver der saa — det skete nemlig sidste Gang den blev trykt, for ganske faa Aar siden — med stor Omhu passet paa, at hvor en kommunal Embeds- og Bestillingsmand har en Indtægt, uafhængig af sit Embede, men ud af Kommunens Penge, saa bliver det føjet til ved hans Gage, saaledes at vi, Borgerrepræsentanterne og Magistratens Medlemmer, til enhver Tid ere i Stand til at se, hvor meget vedkommende opbejærer i Indtægt af Kjøbenhavns Kommune. Jeg kan aldeles ikke se, at sligt vilde være umuligt. Jeg kunde f. Eks. godt tænke mig, at det kunde staa i den under Statens Auspicer udgivne Hof- og Statskalender; der var ikke noget i Vejen derfor. Altsaa jeg er i Stand til at sige, at det kan ske. Men maa jeg her indskyde en Parentes. Naar jeg lægger Vægt paa den Slags Ting og sætter Pris derpaa, er det, fordi jeg tror, at en slig Klaring af saadanne Forhold er den eneste Maade, hvorpaa man kan nedslaa Anskuelser, som ere stærkt oppe, ogsaa her i denne Forsamling, maaske ogsaa andre Steder, om, at alle Embeds-